

הסיפור שלי

סיפור מעורך השראה
לשולחן השבת

לזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה וילדיהם:
שירה, אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיו אייזנברג
יהושע וזוגתו דינה ובנם מנחם איתן שיחיו גוטמן

לקרב לתורה במאור פנים

הרב ציון צוברי

נולדתי בתימן בשנת תש"ד (1944), ובשנת תש"ט (1949) עלתה משפחתי לארץ. בתחילה הביאו אותנו למחנה עולים בראש העין ובהמשך הגענו למחנה עולים בגן יבנה. התנאים הגשמיים היו מאוד קשים, התגוררנו באוהלים ובחורף הגשם היה חודר פנימה. אני זוכר שפעם באמצע הלילה האוהל כולו פשוט התעופף בסערה עזה, ונותרנו חשופים ברוח ובגשם.

גם מבחינה רוחנית המצב לא היה פשוט. עדיין לא הייתה אז רשת חינוך דתית ממלכתית מסודרת ומפוקחת. למרות שבאנו כולנו ממשפחות שומרות תורה ומצוות, הכניסו אותנו לכיתה אחת, כמה גילאים ביחד, בנים ובנות מעורבים, וגם המורים לא היו שומרי מצוות. היו כל מיני ניסיונות להעביר את ילדי העולים על דתם. למשל, העלילו כאילו אנחנו נדבקנו במחלת הגזזת כתירוץ לכך שיוכלו להסיר לנו את הפיאות שגידלנו. אפילו קרה שלקחו אותנו בכוח לחלל שבת, אבל אנחנו סירבנו וברחנו משם. עזבנו את בית הספר ונשארנו ללמוד בבית, שם קיבלנו חינוך מסורתי.

בסופו של דבר נכנסתי ללמוד בשיבת 'פורת יוסף' ברחובות עד כיתה ח', ובהמשך עברתי ללמוד בשיבת התיכונת בכפר הרא"ה במסגרת 'עליית הנוער'. בשנתיים האחרונות בשיבת כפר הרא"ה הגיע לשמש כר"מ ומחנך בכיתתנו הרב יששכר מאיר. הוא היה מראשוני התלמידים בשיבת פונביץ' בבני ברק, ולפני שהגיע לכפר הרא"ה הספיק לשהות כשלוש שנים במרוקו, שם הקים מוסדות לימוד תורניים לבנים ולבנות.

לקראת סיום כיתה י"ב שכנע אותנו הרב מאיר להצטרף אליו ולהיות חלק מגרעין ראשוני של תלמידים בשיבת חדשה שביקש להקים בעיר נתיבות - 'שיבת עזתה', שנקראה גם 'שיבת הנגב'. בסופו של דבר למדתי שם כעשר שנים, עד שנת תשכ"ח (1968).

בשנת תשכ"ז (1967) התחתנתי, והמשכתי את לימודי בכולל האברכים שלי בשיבת הנגב. לקראת החתונה התעוררה שאלה לגבי מקום המגורים שלנו. אני רציתי כמובן להישאר בנתיבות, קרוב לראש הישיבה הרב מאיר שאליו הייתי מאוד קשור, ולהמשיך שם את לימודי; אבל אשתי רצתה לעבור לגור ברחובות כדי שתוכל לגור סמוך להוריה ולטפל באמה החולה. אשתי גדלה ברחובות, ולמדה שם במוסדות חב"ד, וכך היה לה

קשר גם עם הרבי מליובאוויטש. בהשפעת ראש הישיבה שלי, הרב מאיר, שגם לו היה קשר עם הרבי מליובאוויטש, הוחלט לכתוב ולהיוועץ ברבי בשאלת מקום המגורים.

על אף שרב מאיר לא השתייך לזרם החסידי, אלא היה קשור יותר לעולם הליטאי, הייתה לו אהדה רבה לחסידות בכלל, ולחב"ד בפרט, וידוע לי שהוא החזיק מאוד מהרבי מליובאוויטש בתור תלמיד חכם וגדול בישראל. בשיעוריו הוא הרבה לצטט את שולחן ערוך אדמו"ר הזקן, וגם קיים שיעור שבועי בספר התניא, שבמסגרתו הספקנו ללמוד את ספר התניא כולו. אני זוכר שאחרי החתונה יצא לי לשוחח עם אשתי בנושא ספר התניא. כמי שהתחנכה בחב"ד היא כמובן הכירה את הספר מקרוב, וזכתה לשמוע שיעורים מפי הרב נחום גולדשמיד, והיא התפלאה לגלות שגם לי יש היכרות טובה עם תכני הספר.

על מכתבנו זכינו לקבל מענה מהרבי - ומכתבו שמור אצלנו עד היום. למרות שבדרך כלל נהג הרבי להמליץ כי בנוגע לקביעת מקום המגורים יש להכריע בהתאם להעדפת האישה, במקרה שלנו הוא המליץ לגור אחרי החתונה במקום שבו אוכל להמשיך להתעלות בתורה. בעקבות תשובת הרבי נשארנו בעזתה שנה נוספת, אולם אחר כך נאלצנו לעבור בכל

«

זאת לרחובות בעקבות מצבה הרפואי של חמותי, ושם הייתי אחד מששת האברכים שהיוו את הגרעין המייסד של כולל 'בר שאול', אותו הקים רבה של רחובות הרב רפאל מלצר.

זמן מה אחרי המעבר לרחובות, במקביל ללימודי בכלל, ייסדתי כולל עבור אברכים בעלי תשובה בבני עי"ש הסמוכה, ולצורך גיוס משאבים ערכתי מדי פעם נסיעות לכמה קהילות יהודיות בצפון אמריקה ובדרומה. באותה תקופה קיבלתי גם הצעה לשמש ראש ישיבה בישיבה תיכונית בקנדה, ובעידודה של אשתי, החלטתי לנצל את שהותי בניו יורק כדי להיכנס אל הרבי ליחידות ולהיוועץ בו שוב - הפעם פנים אל פנים - בנוגע להצעה זו.

כאשר נכנסתי למשרדו הרבי היה שקוע בעיון בניירות ובמכתבים שהיו מונחים לפניו. כשהבחין בי, קיבל אותי במאור פנים ובשמחה, והזמין אותי לשבת. הוא התעניין בקורותיי ובמשפחתי, וגילה התעניינות רבה בכל הנוגע לעולי תימן. ראיתי את הצער ואת הכאב על פניו כאשר סיפרתי לו על ניסיונות השמד שעברו חלק גדול מהעולים. ניכר היה שהוא מכיר את הדברים מקרוב, ומעורה היטב במצבם הרוחני של העולים. הוא קרא להמשיך להשתדל שכמה שיותר מילדי העולים ייכנסו ללמוד במוסדות דתיים.

הרבי גם התעניין באלו נושאים תורניים אני עוסק בכלל, ושאל אם אני מרוצה בלימוד. משעניתי בחיוב, בירך אותי הרבי להמשיך ללמוד בשקידה ובהתמדה ומתוך יראת שמים, וכן להשפיע על הסביבה בכיוון זה, ובמאור פנים. אמרתי לרבי שאת זאת אנחנו אכן משתדלים לעשות, וסיפרתי לו על הקמת ישיבת הנגב-עזתה', ועל יתר המוסדות והפעילות שעשינו בנתיבות וביישובי הסביבה, וכן על המוסדות ועל הפעילות שהמשכנו לעשות ברחובות ובסביבתה. הרבי היה מרוצה מכך, וברך אותנו בהצלחה בהמשך הפעולות הללו.

שאלתי את הרבי לגבי ההצעה בקנדה, שנחשבה הצעה טובה ומכובדת ושהייתה עשויה להבטיח פרנסה ברווח, אך תשובתו של הרבי הייתה ברורה וחד משמעית: הישאר בארץ הקודש, ושם תצליח יותר. היחידות כולה ארכה כרבע שעה, ובסיומה שב הרבי וברך אותי, "עשו והצליחו!"

קיבלנו את עצת הרבי ברוח טובה וברצון טוב, ומתוך אמונת חכמים שלמה, ונשארו בארץ. אמנם תחילה היו קצת קשיים, אבל למרות זאת המשכתי את לימודי בכלל עוד כמה שנים והשלמתי את מבחני ההסמכה לדיינות, ובהמשך גם נכנסתי לעבוד בתחום החינוך ולימדתי בישיבת הדרום ובתיכון הדתי בכפר אליהו. כעבור זמן מה הגיעה אלי משלחת של נכבדים מהמושבה גדרה וביקשה שאקבל עלי את כהונת הרבנות במושבה. מאז אנחנו כאן, וברוך ה' זוכים להרביץ תורה ולהשפיע רוחניות בגדרה ובסביבתה, ובכך ראיתי את התממשות ברכתיו של הרבי.

מאז אותו ביקור ראשון אצל הרבי הקפדתי לפקוד את בית מדרשו בכל פעם ששהיתי בניו יורק, ובמהלך השנים זכיתי לשוב ולבקר עוד פעמים רבות אצל הרבי, לקבל דולר לשליחות מצווה מידו ולהתברך מפיו. בחלק מאותן ביקורים גם אשתי התלוותה אלי. השתתפתי גם כמה פעמים בהתוועדויות של הרבי, ועל אף שאיני מבין את שפת היידיש שבה דיבר הרבי, ישבתי במשך כמה שעות כי פשוט התפעלתי לראות אדם שחי את האמונה ונוסך אותה על אחרים. באחת מאותן התוועדויות זכיתי לקירוב מיוחד כאשר הרבי ביקש שיכבדו אותי בכוס משקה ובאמירת 'לחיים!'

גם אחרי הסתלקותו, המשכתי לפקוד את הציון הקדוש - מקום מנוחתו של הרבי - בכל ביקור. הרבי היה בעיניי דמות מוערצת, בבחינת מלאך אלוקים שהאיר את כל העולם כולו בברכותיו, כיוון והדריך גם כאלה שלא היו חסידיו בבעיות ובמועקות שלהם, חיזק אצלם את האמונה וקירב את לבם של ישראל לאביהם שבשמים. גם אני אישית כתבתי ונועצתי ברבי לאורך השנים, ואני מודה לקב"ה על שזכינו שהרבי ישפיע עלינו הרבה מאור פניו, מתורתו ומהרוחניות שבו.

הרב ציון צוברי כיהן למעלה משלושים שנה כרבה של גדרה. הוא רואיין בביתו בחודש אייר תשע"ד (2014). הרב צוברי ע"ה, נפטר בכ' באדר תשע"ה (2015).

לזכות אבינו היקר הרב יעקב שי' מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשי"ט — בשני מכתבים נפרדים הממוענים לקהילות היהודיות בבוגוטה, קולומביה, ובהאוונה, קובה, אשר ביקשו מהרבי שישלח רב שישמש כמדריך ומנהיג רוחני, כתב הרבי כי מסיבות שונות טרם עלה בידו לאתר מועמד מתאים. עם זאת ממשיך הרבי ומעורר את חברי הקהילה, ובפרט את עסקני הציבור, לדאוג לייסוד שיעורי תורה הן עבור המבוגרים והן עבור הילדים והנוער. הרבי מצטט את מאמר חז"ל הקובע כי "אין הקב"ה בא בטרוניא עם בריותיו", כלומר שאינו מציב דרישות בלתי אפשריות, ומאחר שמוטלת עליהם חובה לדאוג לחינוך על טהרת הקודש, הרי בוודאי שבמאמץ ובהשתדלות הראויים, זוהי משימה אפשרית.¹ כ"א באלול.

1 אגרות קודש, כרך יח, עמ' תקלו-תקלח

ההקדשות שלכם
מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים
ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל
כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org

פריקט של

JEWISH EDUCATIONAL MEDIA

sipursheli@jemedi.org | myencounterblog.com | 03-9608018

784 Eastern Parkway | Suite 403 | Brooklyn, NY 11213

© כל הזכויות שמורות 2015